



20.

Bůh je jako dobrý pastýř

Giovanni a Filippo se ráno probudili na spáleništi. Když se nasnídali a vyklepali si z oblečení popel, začali se rozhlížet, kudy ovečka přišla.

Její stopy křížily stopy vlků. Vedly k lesu, zmizely v něm a mířily stále hlouběji. Nebylo snadné je najít. Otisky kopýtek byly drobné, ze stran se k nim přidávaly další vlčí stopy a bylo těžké poznat, kudy jít. Stopy se překrývaly a přátelé se několikrát vydali špatným směrem.

Odpoledne se zastavili na jednom kopci a sedli si do závětří. Najednou zaslechli štěkot psa a za chvíli jej i uviděli. Byl to ovčácký pes. Zastavil se u Filippa, který nesl ovečku, a jeho naléhavý štěkot se změnil v radostný. Hlásil, že ji našel.

Pak se otočil, zavrtěl ocasem a hlubokým „Haf! Haf!“ přivítal nově příchozího.

Z houštiny se vynořil pastýř. Byl veliký a zamračený, ale jeho tvář se naplnila laskavostí hned, jak uviděl ovečku zabalenou do Filippova kabátu.

Ovečka poznala psa i pastýře a začala se vrtět. Filippo ji opatrně postavil na zem a pastýř se na ni a na něj přátelsky podíval. Pak pes znovu zaštěkal a ovečka poslušně odskákala do houští a přidala se ke stádu.

„Děkuji vám! Už jsme si mysleli, že Mlsounka nenajdeme! Říkáme mu tak, protože má rád čerstvou trávu na okrajích pastvin. A pak se snadno ztratí. Někdy ho nedokáže najít ani náš pes,“ pozdravil je pastýř a podával jim ruku.

„Jmenuji se Frederico a jsem moc rád, že jste Mlsounka našli. Pojdte a odpočiňte si u nás.“

„Já jsem Giovanni a tohle je můj přítel Filippo,“ řekl Giovanni a už cestou začal Fredericovi vyprávět, co všechno s vlky zažili a proč je tak dlouho hledají.